

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

„ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ“

Τὴν περασμένη Δευτέρα χειροκροτηθήκαμε στὸ Βαριετὲ οἱ κκ. Χάουπμαν, Σούντερμαν, Δ' Ένερϋ, Καρκαβίτσας κὶ ὁ κ. Σπύρος Μελάς ἢ σωστότερα καταχειροκροτήθηκε ὁ κ. Μελάς, ἀντιπροσωπεύοντας τοὺς παραπάνου ξένους καὶ δικούς μας κυρίως. Γιὰ τὸ κ. Μελάς, ποὺ πολὺ δίκαια ἀνακηρύχθηκε Σαίξπηρος τῆς Νεοελληνικῆς σκηνῆς ἀπὸ τὸν κριτικὸ κ. Ξενοπούλου, καταφέρει, δικαιώνοντας τὸν ἐμβρόντητο κριτικὸ του, νὰ μᾶς δώσει μὲ τὸ «Χαλασμένο σπίτι» τοῦ ἑνα δλωσδιέλου καινούριου καὶ δικέ του δραματικὸ εἶδος, ποὺ μπορεῖ ἀξιόλογα νὰ ἰσομαστῆι «δράμα μωσαϊκόν».

Κὶ ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ. Ὁ ἀμαξᾶς Μανώλης εἶναι ἑνα παράξενον ἀνακάτωμα Ἀμαξᾶ Ένσελ (ἀπὸ τὸ δμώνυμον δράμα τοῦ Χάουπμαν), Γιάκωβου (ἀπὸ τὴς «Δυὸ Ὀρφανές») καὶ γέρο Χαϊνέκε (ἀπὸ τὴν «Τιμὴ» τοῦ Σούντερμαν). Ένσελ εἶναι σὲ πολλὰς, παραπολλὰς σκηνάς. Γιάκωβος εἶναι στὴ σκηνὴ τῆς πρώτης πράξης σὺ συζητῆι μὲ τὸ μικρότερον ἀδερφόν του Μάρκο (=Πέτρο τῶ «Δυὸ Ὀρφανῶν») καὶ τοῦ τσεπώνει τοὺς κόπους του γιὰ νὰ πάει νὰν τοὺς μπεκροπῆι, καὶ γέρο Χαϊνέκε ξεφυτρώνει στὴ χαρραχτηριστικῆ σκηνῆ τῆς δευτέρας πράξης, ὅταν...

Μὰ αὐτὴ ἡ δευτέρη πράξις λὲς κ' εἶναι παρμένη ἀτόφια ἀπὸ τὴν «Τιμὴ» καὶ ἀξίζει νὰ ἐπιμείνουμε λίγο σὲ αὐτήν. Ὁ Ἀναστάσης (=Ροβέρτος) γυρίζει ἀπὸ τὴν ξενιτιά καὶ βρίσκει τὴ φραμελιὰ του βουτηγμένη στὴ ντροπὴ καὶ στὴν παραλυσίαν. Ἡ ἀδερφή του Καλλιόπη (=Ἄλμα) στέλνεται ἀπὸ τοὺς δικούς τῆς (πατέρα, μάννα καὶ γιὰγιά) νὰν τοὺς ξοικονομήσῃ, πουλώνοντας δεξὰ ζερὰ τὴν ἑμορφιά τῆς, τὰ χρειαζόμενα καὶ νὰ φτειάξῃ καὶ τὰ πραικιά τῆς. Μιὰ νύχτα ὁ Ἀναστάσης, πόνων ἀμαξᾶς κὶ αὐτός, βλέπει τὴν ἀδερφήν του μέσα σὲ μιὰν ἀμαξᾶ νὰ γλεντᾶει μὲ χαροκόπους νιούς. Βαρᾶει τᾶλογά του καὶ τοὺς παίρνει τὸ κατόπι, μὰ δὲν τοὺς προφταίνει, γιὰ τὴν ἄλλη ἀμαξᾶ, πόνων μὲσα ἢ ἀδερφήν του, τρέχει δαιμονισμένα καὶ χάνεται ἀπ' τὰ μάτια του. Ἀναμένος κὶ ἀπελπισμένος γυρίζει σπῆτι του καὶ δηγιέται τὰ ὄσα εἶδε στὴ μάννα του, τὴν Ξενοῦλα (=Κυρία Χαϊνέκε). Ἡ μάννα στὴν ἀρχὴ πασιζέι νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κόρη τῆς, μὰ σὰ βλέπει πὼς δὲν κάνει τίποτα, γυρίζει τὸ χασὰ

κὶ ἀρχινάει νὰν τὴ βρίζῃ καὶ νὰ τὴν καταριέται. Ὁ Ἀναστάσης πάει στὴν κάμερά του νὰ συχάσει. Μπαίνει ὁ πατέρας του, ὁ Μανώλης, μεθυσμένος καθὼς πάντα. Ἡ Ξενοῦλα τοῦ τὰ λέει ὄλα.

— Μᾶς ἐπιασε! Τὰ ξέρει ὄλα!

— Μωρέ, τί μοῦ λὲς!.. Πφ!..

Μὰ τοῦ λέει κιόλας πὼς ὁ Ἀναστάσης βρίσκειται στὴν πλακὴν κάμερα. Τότε ὁ Μανώλης φορῶντας, ἄς τὸ ποῦμε κ' ἔτσι, τὸν ἔτοιμον κόθορνον τοῦ Γέρο Χαϊνέκε, ξεσπάει σὲ βρισιές, σὲ φοβέρες καὶ σὲ οὐρλιάσματα γιὰ τὴν τιμὴν του.

— Εἶμαι τίμιος ἐγὼ! συγχωλέει ὁ γέρο Χαϊνέκε.

— Ὅλα κὶ ὄλα, μὰ ὅσο γιὰ τὴν τιμὴν μου!.. παπαγαλλίζει ὁ Μανώλης.

Καὶ ξακολουθεῖ ἡ «Τιμὴ» τοῦ Σούντερμαν. Ὁ Μανώλης φεύγει, τάχα θυμωμένος καὶ πάει νὰ τιμωρήσῃ τὴν παραλυμένην κόρην του (ἔχει δὲ τσεπώσει καὶ τὴν «πούληση» τῆς Καλλιόπης καὶ πάει κατὰ τὴ συνήθειαν του νὰ τὴν μπεκροπῆι) καὶ μπαίνει στὴ σκηνὴ ὁ ἔρμος ὁ Ἀναστάσης, ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν ἀγρία ἀπελπισία του· κείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει κ' ἡ ἀδερφή του ἡ Καλλιόπη, τύφλα στὸ μεθῆσι, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ γλεντοκόπι τῆς. Ὁ Ἀναστάσης τὴ βρίζῃ, τὴ φοβερίζει, τὴν παρακαλεῖ, στὸ τέλος τῆς θυμίζει (ἄχ, ὅπως κὶ ὁ Ροβέρτος θυμίζει στὴν Ἄλμα!) τὰ παιδιὰτικα χρόνια τῆς, ποὺ τὰ περνοῦσε μὲ ἀθωότη καὶ μὲ νοικοκυριστικὴς σκέψεις κὶ ὄνειρα, βάζει μπροστὰ τὴ μάννα του, πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τῆς ἀδερφῆς του (θυμηθεῖτε τὴν ὅμοια σκηνὴ τῆς «Τιμῆς») καὶ στὸ τέλος...καταχειροκροτιέται δαιμονισμένα ὁ Σούντερμαν.

Μὰ στὴν «Τιμὴ» ὑπάρχει κ' ἑνας κόμης Τράστ, κὶ ὁ κ. Μελάς, καλοσυνεῖδητα δουλεύοντας, μᾶς τονὲ θύμισε δυὸ τρεῖς φορές μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὰ φερσίματα τοῦ Μάρκου· ὑπάρχει καὶ τὸ βλαμένο πόδι τοῦ γέρο Χαϊνέκε καὶ μᾶς τᾶδωσε κὶ αὐτὸ μὲ τὴν παράλυτη Δευτερίτσα. Στὴν «Τιμὴ» δὲν ὑπάρχει μοναχὰ ἡ Ἀνθούλα, μὰ μήπως στὴ «Χανέλλα» καὶ σὲ τῶσα ἄλλα σκηνικὰ ἔργα δὲν ὑπάρχει ἔτοιμος, γιὰ νὰν τονὲ νοικιάξῃ ὁ κάθε κ. Μελάς, ὁ τύπος τῆς ὀστερικῆς καὶ ἀνισόρροπης κόρης ποὺ πλάθει μὲ τὴν ἀρρωστημένην ψυχὴν τῆς μιὰ ζωτικὰ κὶ ἀπόκοσμη ζωὴ καὶ τὴ ζεῖ εὐτυχισμένη;

Ὁρῶσσο ὁ κ. Μελάς δὲ θέλησε νὰ κάμῃ μόνον

μωσαϊκὸν δράμα. Φιλοδέξῃσε καὶ κάτι παραπάνου. Φιλοδέξῃσε νὰ φέρῃ τὸ δράμα του σὲ ἀνοιχτότερον ὄριζοντες, νὰν τοῦ φορτώσῃ στὴ ράχη του καὶ τὸ σύμβολο, νὰ μᾶς πεῖ (γιὰ τὴν δὲ μᾶς τᾶδωξε, μᾶς τᾶπε στὴς ρεκλάμες ποὺ γράφῃ καὶ δημοσίεψε πρὶν τὴν παράστασιν) πὼς τὸ «Χαλασμένο σπίτι» εἶναι τὸ Ρωμαϊκόν, ποὺ τὸ χάλασε ἡ πρώτη γενιὰ (ὁ πατέρας τοῦ Μανώλη) ὕστερ' ἀπὸ τὸ 21 μὲ τὴς φαφλαταριές τῆς, τὸ ἀπορήμαξε ἡ σημερινὴ γενιὰ (ὁ Μανώλης) καὶ θὰν τὸ σώσῃ ἡ καινούρια γενιὰ (ὁ Ἀναστάσης), σκοτώνοντας τὸ Μανώλη (τὴ σημερινὴ γενιὰ) καὶ πλάθοντας τὴν καινούρια ζωὴ (Ζήτω ὁ στρατὸς κὶ ὁ κ. Παπαφώτης!). Καὶ τὸ Leit-motiv στὸ συμβολισμὸν τοῦ αὐτόνε τὸ βρήκε ὁ κ. Μελάς ἔτοιμον στὸν ὑπέροχον «Ἀρχαιολόγον» τοῦ κ. Καρκαβίτσας. Ζήτω λοιπὸν κὶ ὁ Καρκαβίτσας μᾶς!

Μὰ ἐπιτέλους, κύριοι, δὲν ἔκαμε τίποτα κὶ ὁ κ. Μελάς; Δὲν ἀπομένει τίποτα δικὸν του ἀπ' ὄλο τὸ δράμα του; Κάθε ἄλλο. Στὸν κ. Μελά θάπομῃναι πάντα ἡ δόξα πὼς τὰ σύμπλεξε τεχνικὰ ὄλα αὐτὰ τὰ ξένα πράγματα, πὼς τὰ πασπάλλισε μὲ κάπια Ρωμαϊκὴ πούντρα, δίνοντάς τους ἔτσι κάπια ντόπια χρωματιὰ, καὶ πὼς τὰ κατάφερε, δουλεύοντας κάπως δημοσκοπικὰ στὴς γενικώτερες γραμμὰς, νὰ ξασφαλῇσῃ ἀπὸ πρὶν τὴν ἐπιτυχίαν τὴν πανηγυρικὴν, καὶ γι' αὐτὸ δὲ εἶχε φροντίσει νὰ στείλῃ στὸ θέατρο, μιὰ ὄρα πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασιν, τὸ δάφνινον στεφάνιν ποὺ τοῦ προσφέρθηκε στὴ σκηνὴν ἀπάνου, μὲ ζητωκραυγὰς καὶ μὲ χειροκροτήματα, στὸ τέλος τῆς παράστασης.

Δὲν ξέρω πὼς καὶ γιὰ τὴν ὑπέροχον ἐπιτυχίαν τοῦ «Χαλασμένου σπιτιοῦ» μοῦ θυμίζει τὴν ὑπέροχον ἀποτυχίαν τοῦ σκηνικοῦ ἔργου τοῦ Περιώτη. Κάποιος φίλος, μαθαίνων, ποὺ νύθει κάπως ἀπὸ θέατρο, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Περιώτη ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν του καὶ τᾶδπε συγκινημένος:

— Ποιὸς τὴν ἀποτυχίαν σου μπορεῖ νὰ ἐπιτύχει;

Γιὰ τὴν φαίνεται, ὑπάρχουν κὶ ἀποτυχίαι ποὺ τιμῶν, καθὼς ὑπάρχουν κ' ἐπιτυχίαι ποὺ ντροπιάζουν.

Ἡ παράστασις τοῦ «Χαλασμένου σπιτιοῦ» θάπομῃναι μιὰ ἀπὸ τὴς λίγες θεατρικὰς ἐπιτυχίαις τῆς φρετινῆς χρονιάς. Ὁ κ. Έδμ. Φύροτ (Μανώλης Τζιτζικας) ὑπέροχος, καθὼς καὶ ἡ κ. Σαπφὼ Ἄλ-

κρὺος ἔδρος περιχύσε τὸ μέτωπον τοῦ Ὀρέστη. Αὐτὴ δὲ μιλῆι. Τὰ μπράτσα τῆς ἀπλώνονται ἀπάνου του καὶ τοῦ ἀναποδογυρίζουνε στὰ γόνατά τῆς μέσα τὸ κεφάλιν καὶ τοῦ δαγκώνει τὰ χεῖλια ἀχόρταγα. Καὶ νοιώθει ὁ Ὀρέστης ἀποπάνου τοῦ ὄλο τῆς τὸ σῶμα ν' ἀνασάινει σὰν τὸ κύμα—σὰν τὸ μεγάλο κύμα ποὺ ρουφᾶ τοὺς ὀμορφους ναυτεῖς.

(Θέ μου! Θέ μου! Γιατί νᾶμιαστε ἑμεῖς οἱ δύστυχοι ἄνθρωποι τόσο ἀνυπεράσπιστοι μπροστὰ στὴ Γυναίκα; Γιατί αὐτὴ ἡ δειψὰ τῶν χειλιῶν κ' ἡ λύσσα ἢ ἀφρισμένη καὶ μεσημεριώτικη τοῦ ἠδονικέτατου ἔξροληθρεμοῦ;)

Ὁ Ὀρέστης ἔκανε καὶ σειότανε ὄλος κ' ἔσφιξε τὸ μέτωπόν του γιὰ νὰ μὴ σπάσῃ. Καὶ τὸ χέρι του τᾶνοιωσε, μοσκοβολοῦσε κίονα ἀπὸ τὸ γάντι τῆς Νόρας, τὸ ποτισμένο ἀπὸ τὴν βιολετιά, τὴν ἀγκυπημένην τῆς μυρωδιά.

Καὶ τὸ κορμί τῆς ξάφνου ὑψώθηκε μπροστὰ του, κ' οἱ κουρτίνας, κ' οἱ νύχτες καὶ τὰ λιγώματα κ' οἱ τρομάρες—κὶ ὄλα μοσκοβολοῦσαν ἀπὸ τὴν ἔλα μυρωδιά.

(Ὡ! πὼς θὰ ὑψωθεῖ πάλιν αὐτοῖς καὶ μεθαύριο καὶ τὴν ἄλλη νύχτα καὶ κάθε νύχτα μέσα στὸ Ἅγιον Βῆμα μὲ τὴς βυταινίαις κουρτίνας καὶ πὼς θὰ

ξεσκίσει τὰ φριχτὰ λειτουργικὰ μεσάνυχτα, ὀρθὸς σὰν Κολῶνα πύρινη, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος τῆς παναγίας Ἡδονῆς! Θέ μου! Θέ μου! Καὶ ὁ ἀκουμπῶ πάλιν στὴς γρίλιες τοῦ παραθυριοῦ λιγωμένος καὶ θὰ νοιώθω τὴν Αὐγὴν παρθενικὰ καὶ ντροπαλὴ νὰ μπαίνει στὰ μαλλιά μου καὶ νὰ μὲ χὰ δέσει—σὰ χερὶ σπλαχνικὸν καὶ πολυέλεον ποὺ ἀγάπησε πολὺ καὶ πόνεσε πολὺ καὶ γι' αὐτὸ ὄλα τὰ συχωρᾶ.

Κ' ἐγὼ θὰ σκύψω πάλιν, θὰ σκύψω πάλιν μπροστὰ σου, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ντροπὴν, ὡ πὼς ἀγνὸν τῆς μέρας, καὶ θὰ κλαίω ἀπάνου στὴς γρίλιες, δίπλα στὸ βυσσινὶ κρεββάτι, τὸ φριχτό!)

Πηγαίνανε. Ἡ Χρυσούλα δεξιὰ του, μὲ τὸ μαντηλάκιν τῆς στὸ στόμα. Ἀριστερὰ του ὁ Γοργίαις μὲ τὸ βιβλίον στὸ χέρι, σφιχτοτυλιγμένος στὸν μπόζα. Κὶ ἀπάνου του, σὰν καταπαχτὴ ὑπόγειας ὑγρῆς φυλακῆς, ἡ σιωπὴ, ἡ σιωπὴ ἢ ἀβάσταχτη.

Τὴ νὰ πεῖ, τί νὰ πεῖ γιὰ νὰ μὴν πλαντάξῃ;

— Κὶ ὁ Σοφοκλῆς σὰς; Πότε θάχομε τὴν ἐκδούσῃ σου;

Ἄα! ἀλάφρωσε! Ἐπιτέλους θάρρουνε τὰ λόγια νὰ τοὺς σμίξουνε. Σὰ μέλισσες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐνὸς στὸ στόμα τοῦ ἄλλου θὰ πηγαίνονται καὶ θὰ βουίζουν καὶ θὰ κάνουν θόρυβον—καὶ ποιὸς ξέρει;

ὕστερα ἀπὸ λίγη ὄρα ἀπὸ τὸ φερμάκιν τῶν χειλιῶν θὰ μπορέσουνε νὰ φτειάσουν τὸ ξαθὸ μέλι τῆς λησμονιάς.

— Ὁ Σοφοκλῆς μου!

Τὰ μάτια του τὰ σθημένα ἀνάψανε. Τὸ σταφιδασμένο προσωπάκι του ξεζάρωσε καὶ γέλασε. Κὶ ὄλα προαμερίσανε: καὶ Χρυσούλα καὶ Κοραήδες καὶ γέλοια καὶ Νόρα κὶ Ὀρέστηδες κὶ ἀνοίξανε δρόμον τοῦ Σοφοκλή του νὰ περάσῃ:

— Ὁ Σοφοκλῆς μου!

Κλεῖ τὰ μάτια καὶ τότε βλέπει. Νὰ τονε! Ἄλειμένος μὲ λάδι καὶ μὲ μύρα σαλεύει μπροστὰ στὴν πομπὴν τῶν Σαλαμινομάχων κ' ἔχει στεφάνιν ἀγριελιάς στὰ σγουρὰ καὶ μπλάβα ἀπὸ τὴν πολλὴν μαυρίαν μαλλιά του καὶ λῶρα κρατεῖ στὸ χέρι κ' ὁ ψώνοντας τὰ μάτια του τὰ ὑγρὰ σὲ πρῶτον φῶς, ψάλλει τὸν μπρούτζινον παιᾶνα τῆς Νίκης!

Πόσο γλυκοροῦφᾶ καὶ χίρεται τὸ σφιχτομολάχρινον ἱφθικὸν κορμί του, τὸν ἦλιο!

— Ἄ! ὁ Σοφοκλῆς μου! Ξανάειπε πάλιν, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του συγκινημένος. Θάργησει ἀκόμα, θάργησει.. Καθεμῆρα καὶ μοῦ ἀνοίγουνε τὰ λόγια του καινούργιες πόρτες, ποὺ δίνουνε σὲ κόσμους ἀπέραντους. Σήμερα πάλιν ποὺ μιλοῦσες, μιὰ πόρτα

καίου (Καλλιόπη) και μέλιτα στη σκηνή του με-
θυσίου της. Η κ. Κυβέλη (Ξενούλα) τὰ κατάφερε
νά μας δώσει, σὲ δυνατὴ κι ἀληθινὴ τεχνίτρα ποὺ
εἶναι, ἔκην καλομελετημένο τύπο πενηντάρας γυ-
ναίκας τοῦ λαοῦ, κι ὁ κ. Ν. Παπαγεωργίου μόνο
λίγο ὑπερβολικὰ φωνακλᾶς στοὺς θυμούς του
στᾶλλα, ἀψευδιστικὸς καλλιτέχνης καθὼς πάντα.
Πολύ καλὸς κι ὁ κ. Βενιέρης (Μάρκος) καὶ ἡ κ.
Ἑλένη Φύρος (Λευτερίτσα). Στὸ δρᾶμ' αὐτὸ εἶδαμε
μὲ χαρὰ καὶ τὴ Δα Φιλιππίδη (Ἀνθούλα), ποὺ ἔταν
ἔπαιξε τὸν περασμένο χειμῶνα τὴ Χανέλλα στὸ «Πα-
νελλήνιο» μᾶς ἔδειξε πὼς θὰ καταχτήσῃ γλήγορα
μιὰ ἀπὸ τίς πρώτες θέσεις στὴν Ἑλληνικὴ σκηνή.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

„ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ“

Φίλε μου «Νουμά»,

Ὅπως τὴν εὐεργετικὴ βροχούλα δέχεται τὸ δι-
φασμένο καὶ κατάξερο χῶμα τοῦ περβολιοῦ, ἔτσι ἀ-
παράλλαχτα δέχτηκε ἡ ψυχὴ μου τοὺς «Παλιὸς σκο-
ποὺς» τοῦ Ἑφταλιώτη μας. τὸ νεόβγαλτο βιβλίον.
Ἔνα ποτηράκι κρυσταλλένιον ποὺ τράβηξα μονο-
ρούφι καὶ τᾶποστράγγισα πάνω στὰ χεῖλια μου μὲ
στεναγμό, γιατί εἶτανε τόσο λίγο τὸ θεϊκὸ πιτό του.

Νὰ μὲ συμπαθήσουνε πολλοὶ ἀπ' τοὺς φίλους
μας μὲ τὰ δυσκολονόητα καὶ τὰ σοφὰ τους ἔργα
ποὺ τὰ φέρνει τάχα ἡ ἐξέλιξη τῆς τέχνης. Μπορεῖ νὰ
μὴν πολυκαταλαβαίνω καὶ νὰ εἶμαι ἀνίκονος νάκο-
λουθῶ τὸ πέταμά τους καὶ νὰ μοῦ φαίνονται σὰν
παράταιρες καὶ ὑστερικὲς φωνές καὶ νὰ κἀθονται
σὰ μολύβι στὸ στομάχι μου ἀχώνευτο.

Μὲ τὰ δύο μου αὐτὰ λογάνια ἤθελα νὰ χαίρε-
τήσω τὸ νεόβγαλτο βιβλίον τοῦ Ἑφταλιώτη μας καὶ
νὰ πῶ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη στὸ «Νουμά» σὰν
ἕνας ἀπλὸς του ἀναγνώστης.

15 τοῦ Σεπτεμβρη 1909.

Δικός σου
ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Κιμιὰ δασκαλικὴ μεταβολὴ γέτος. Τεχνικὰ ἄλλοτε,
τοῦτο τὸ μῆνα, εἰ ἄμοιροι οἱ δασκάλιοι τραβούσανε τὸ διάολό
τους. Ὁ καθένας τους ἔπικρινε μιὰ πᾶψη, ἕνα διορισμὸ ἢ

ἄνοιξε διάπλατα καὶ τὰ δύο της τὰ φύλλα καὶ πρό-
βαλα ὄξω καὶ προχωρῶ ἀκόμα στὰ τυφλὰ ἀσκήπ-
τρω προδεικνύς γλιαν» καὶ τρέμω γιὰ τὰ ὅσα μαν
τεύω!

Τὰ χεράκια του, τὰ κοκκαλιάρικα μὲ τίς με-
γάλες φλίβες, σαλέψανε, σὰ χέρια τυφλοῦ ποὺ ψά-
χνουνε νὰ βροῦνε κανένα δρόμο· κ' εἶτανε θέαμα
κωμικότατο, ἔτσι μὲ τὸ σωματάκι του, τὸ καμπου-
ριασμένο, μὲ τὴ μακριὰ ρεντικιότα του, ποὺ εἶχεν
ἀρχίσει νὰ πρασινίζει, σὰ νὰ τὴν ἐπηρέαζε κι αὐ-
τὴν ἡ ἄνοιξη, μὲ τὰ ποδαράκια του τὰ εὐκολό-
σπαστα καὶ καλαμένια. Ὅλα του εἶσανε ντελικάτα
καὶ μόνο ἡ μύτη του ἢ ἀπέραντη καὶ γαντζουωτὴ
τοῦ ἔδινε μιὰ κωμικὴ ἔκφραση σοβαροῦ παπγαλάου.

— Τί; τί; τί βρήκατε;
Φώναξε ὁ Ὀρέστης μὲ τὴν ὀρμὴ ἐκείνη ποὺ
δείχνομε σὲ κουβέντες ποὺ μᾶς εἶναι ἀδιάφορες, μὰ
ποῦ τίς ἀδράχνομεν ἀπελπισμένα, γιὰ νὰ κἀνουν
φασαρία καὶ θόρυβο καὶ νὰ πνίξουν τὴν ἀσώπαστη
μικρὴ φωνούλα κάποιου μέσα μας κημου.

Ὁ Γοργίας εἰσέτηκε ὄλος, ὁ δύστηχος, ἀπὸ τὴν
εὐχαρίστηση κι ὁ Ὀρέστης στράφηκε καὶ τὸν εἶδε
καὶ χαμογέλασε.

(—Τί παιχιδάκια πειθαρχικὰ καὶ σκλάβια, οἱ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !
ΛΑΧ ΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 25 Ὀκτωβρίου
1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

Table with 3 columns: ΚΕΡΑΗ, ἐκ δραχ., Κέρδος. Rows include 1 Κέρδος (25,000), 3 Κέρδη (3,000), 118 Κέρδη (100), 337 Κέρδη (50), and 1000 ἐν ὄλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν (225,000).

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθ-
μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.
δραχ. μιᾶν ἕκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.
Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν
Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.
Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γνωστοποιεῖ

Ὅτι σήμερον ἡμέραν Παρασκευῶν καὶ ὥραν 9 1/2 π.
μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς, καὶ
ἐνώπιον τοῦ γενικοῦ συμβουλίου, ἐν δημοσίᾳ συνεδρι-
άσει, ἡ δεκάτη καὶ τελευταία πρόθετος κλήρωσις
τοῦ ἐκ δρ. 60,000,000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὀρισμένη
διὰ τὴν 18 Σεπτεμβρίου καὶ 1ην Ὀκτωβρίου 1909.
Κατὰ τὴν κλήρωσιν τούτην θέλουσαν ἐξαχθῆ
ἐκ τῆς κληρωτικῆς ἐνέκτα ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ
λαχοῦ
Ἐν Ἀθήναις τῆ 18 Σεβρίου 1909.
Ὁ Διοικητὴς
Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΕΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιου» τῆς
Ἀλεξάνδρειας, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.
Πουλιέται σὲ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιου»
(Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
φρ. 5. Γιὰ τοὺς συντρομητάδες τοῦ «Σερά-
πιου» καὶ τοῦ «Νουμά» φρ. 3.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στὴ Λεϊψία καὶ που-
λοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

- α) ΠΟΙΗΝ ΜΑΔΑΚΑΗΝ :
1) Στὴν ἀνέμη καρφωμένα Δρ. 1.—
2) Τραγουδάκι » 1.—
3) Στὴ νῆσο πέρα ὁ πύργος τῆς Ἀθώ-
ρητης » 1.—
6) ΠΟΙΗΝ ΔΑΞΕ. ΠΑΛΛΗ :
4) Μολιβιάτισσα Δρ. 1.—
5) Μισιριώτισσα » 1.—
6) Ρουμελιώτισσα. » 1.50
7) Ἀφροδίτη. » 1.50
8) Χάιντε χουρδε. » 1.—
9) Μικρούλα. » 1.50
10) Στὸν Ἐποπα (μαλλιαρικὰ Πόπι) Χαρίζεται.
Ἄλλα μαζί ἕνας τόμος δρ. 5.

μιὰ μετᾶθεσις στὸ χέρι καὶ δὸς του δρόμο, ἀπὸ τὴ μιᾶν
ἀκρὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἄλλη.

— Φέτος τίποτα. Νά, λοιπὸν τὸ πρῶτο καλὸ πούφερε
ἢ Ἐπανάστασις καὶ πρέπει νὰ τὴ βλοῦνε οἱ δασκάλιοι,
ἀπὸ βρήκανε τὴν ἡσυχία τους μὲ δαύτην.

— Ὁ συνεργάτης μας Φώτος Γιορβίλλης θὰ βγάλει φέτο
τὸ «Ἑπτανησιακὸ Ἡμερολόγιον» μὲ συντάχτες Ἑπτανη-
τιώτες λογίους. Στὸ ἡμερολόγιό του θὰ τυπώσῃ καὶ πολλὰ
διαλεγτὰ κομμάτια ἀπὸ ἔργα τοῦ Σολωμοῦ, Τυπάλδου, Λα-
σκαράτου κλπ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπ. Περ. Λάβημε τὴ συντρομὴ τοῦ 909 κ' εὐχα-
ριστοῦμε.—δ. Λ. Μπ. Εὐχαριστοῦμε. Ὁ δημοσιευτοῦν
ἀργότερα καὶ τᾶλλα.—κ. Ν. Ἐχεις δίκιο. Εἶτανε λάθος
τυπογραφικόν. Ὁ σωστὸς στίχος στὴ μετάφραση τοῦ «Φάουστ»
(«Νουμάς» 355, σελ. 2, στήλ. 2, στίχος 6) εἶναι :

Στέκει στὸ τζάμι καὶ τὰ σῆνεφα κοιτάει.
Τὸ ἴδιο καὶ τὰ κατωτόπια τῆς «Σιμοβράκης» (ἀριθ.
357, σελ. 2, στήλ. 3, ἀράδα 22) ποὺ γινῆκανε καταπό-
τια 11—κ. Ἰζ. Πέμτη πρωί.

ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2
ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΒΕΩΤΒΡΙΚΟ

ἄνθρωποι στὰ χέρια μας! Καθένας τους ἔχει ἕνα
κουμπὶ κι ἄμα τοῦ τὸ πατήσεις ἀρχίζει καὶ χερο-
νομαὶ καὶ παίζει τὸ κομμάτι ποὺ διάλεξες. Νά,
τώρα αὐτὸ τὸ γεροντάκι, ποὺ ἔχει τόσο μεγάλη ἀ-
ξία, ἐξευτελιέζεται καὶ χοροπηδᾷ σὰν ζῦλινος φασου-
λῆς, εὐτύς ὡς τοῦ πάτησα τὴ σούστα. Μιὰ λέξη
ἀκόμα καὶ θ' ἀρχίσει νὰ παίζει τὸ αἰώνιο κομμάτι
τῆς ξεχαρβαλωμένης γεροντικῆς ζωῆς του.)

— Λοιπὸν;
— Ἄ! δὲν ξέρεις, Ὀρέστη! Τὴν ὄρα ποὺ μι-
λοῦσες ἐκεῖ πέρα στὸ νεκροταφεῖο, μιὰ στιγμὴ ἀ-
στράψε μέσα μου μιὰ ἰδέα κ' εἶπα : Μὴν ἔχει με-
γαλύτερη σημασία ἀπ' ὅ,τι μᾶς λένε οἱ δασκάλιοι ὁ
μῦθος τοῦ Οἰδίποδα Τυράννου;

Ἡ φωνὴ τοῦ Γοργί, σιγανὴ καὶ φοβισμένη καὶ
τὰ μάτια του σὰν τὰ μάτια ποὺ βλέπουνε φαντά-
σματα.

Ἡ Χρυσούλα σὲ μιὰ νεκρικῶ ὑπερευαίσθησις
ποὺ καὶ τὸ πῶ μικρὸ ἀγγίγμα μπορούσε νὰ τὴν ἀνα-
ταράξῃ σύγκορμα, παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὰ
λόγια τοῦ γέρου καθηγητῆ.

(Ἀκολουθεῖ)